

směrnicemi jest se řídit i při výkladu § 7 a) j. n. v nynějším znění, a nelze proto citaci § 235 v druhém odstavci, přikládati význam tak omezený, jak činí odvolací soud, nýbrž je přikázati samosoudci k projednání i návrhy dle §§ 236 a 259 c. ř. s. bez ohledu na částku, na jakou byly oceněny. Stačí předpoklad, že předmět sporu v žalobě byl oceněn na 10.000 Kč. Jsou-li dány další zákonné podmínky, není tomu na překážku obsazení soudu samosoudcem. Jde o případ obdobný bagatelnímu řízení, v němž soudce může jednat i rozhodovati o návrzích dle §§ 236 a 259 c. ř. s., i když předmět jich převyšuje 100 Kč, pokud jen zachovány byly meze věcné příslušnosti.

Čís. 2010.

Tím, že ku příkazu žalovaného připsán byl peníz u cizozemské banky ve prospěch tuzemce, vznikla žalovanému proti tuzemci pohledávka, na níž lze založiti sudiště dle § 99 j. n.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1922, R I 1301/22.)

Žalobu proti polskému obchodníku zadala karlovarská filiálka vídeňské banky A. u krajského soudu v Chebu a opřela místní příslušnost o § 99 j. n., vycházejíc z tohoto děje: Dopisem ze dne 17. listopadu 1919 vyrozuměla banka A. ve Vídni žalobkyni, že Wiener Bankverein k příkazu žalovaného složil u ní 219.725 starých korun, a že tímto uznává žalobkyni na kontu. Dopisem ze dne 30. března 1920 sdělil Wiener Bankverein zástupci žalovaného na jeho žádost, že složil 220.000 K k příkazu žalovaného u banky A. ve Vídni ve prospěch její filiálky v Karlových Varech a dopisem ze dne 18. května 1920 sdělil mu na dotaz, zda a jaké pokyny mu žalovaný dal ohledně upotřebení tohoto depotu, že žalovaný mu dal příkaz, aby složil 220.000 K u banky A. ve Vídni, ve prospěch její filiálky v Karlových Varech. Dopisem ze dne 15. února 1921 vyrozuměla žalobkyně žalovaného, že jeho saldokonto u ní činí 90.000 K, že u ní má 219.725 starých korun v depotu, a že naléhavě žádá, aby své debetsaldo co nejdříve vyrovnal. V dopise z 26. února 1921 se tázal zástupce žalovaného žalobkyně, za jakých podmínek by převzala částku 220.000 K u ní složených ku krytí konta žalovaného. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepřislušnosti a odmítl žalobu, rekursní soud námitku zamítl. D ů v o d y: Ze zjištěného děje jasně plyne, že obě strany v čas podání žaloby, t. j. dne 13. dubna 1921 byly v tom za jedno, že žalovaný dluhuje žalobkyni 90.080 Kč a že naproti tomu jest v jeho prospěch u žalobkyně depot 220.000 K starých korun. Částka 220.000 K byla sice ve skutečnosti složena u banky A. ve Vídni, v knihách však, byla převedena z tohoto hlavního závodu na žalobkyni. Následkem tohoto vkladu měl sice žalovaný nejprve pouze pohledávku ve stejné výši oproti hlavnímu závodu ve Vídni. Tím, že tento ústav žalobkyni v knihách uznal částkou 220.000 K, dle příkazu, který jí žalovaný dal, a že žalobkyně tento převod přijala, stala se žalobkyně dle § 1405 a 1407 obč. zák. na místě vídeňského hlavního závodu dlužnicí žalovaného a jest tudíž soud dle majetku podle § 99 j. n. odůvodněn. Na tomto stavu věci nemůže ničeho měniti okolnost, že žalobkyně v dopisech na zástupce žalované

ze dne 16. dubna 1920 a 4. března 1921 mluví o starých korunách, ve Vídni uložených, poněvadž tu jde očividně o pouhé přehlédnutí, které musilo zástupci žalovaného dle stavu věci býti ihned nápadné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Tvrzení dovolacího rekursu, že šlo o jmění ve Vídni, bylo by správné jen tehdy, kdyby byl žalovaný pro žalobkyni uložil u vídeňské centrály jako depot 220.000 st. K. ne jako věc zastupitelnou, nýbrž jako věc určitou, species, na př. hotové peníze zapečetěné anebo jiným způsobem proti záměně chráněné (sr. § 966 obč. zák.). V tomto případě nebyla by příslušnost procesního soudu odůvodněna, neboť jmění, o něž opírá žalobkyně příslušnost, bylo by v čase žaloby ve Vídni. Toho však žalovaný sám netvrdil a tvrditi nemohl, ježto z jeho skutkového přednesu vyplývá opak. Úmyslem žalovaného bylo jediné, by vznikla mu proti žalující filiálce pohledávka hodící se ke kompensaci, a úmyslu toho dosáhl poukazem uvedené částky ve prospěch žalobkyně skrze jiné peněžní ústavy. Rekursní soud usoudil tudíž správně, že pohledávka žalovanému skutečně vznikla proti žalobkyni a ne proti jinému peněžnímu ústavu, jehož prostřednictvím žalovaný užil. Tomu nasvědčuje skutečnost patrná ze spisů, že žalobkyně částku tu převedenou na K rak. a dále na Kč, kompensovala se žalovanou pohledávkou. Vzhledem k tomu není třeba vyvracet zvláště další právní vývody dovolacího rekursu bez ohledu na to, že částka ta odpočtena byla od zažalované částky teprve za sporu po podání žaloby.

Čís. 2011.

Sborový soud první stolice, u něhož podána žaloba o zaplacení nedoplatku tržové ceny, přesahujícího 5.000 Kč, zůstane příslušným, třebaže žalovaný námitkou uplatňuje nároky ze správy pro vady dobytčete.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1922, R I 1310/22.)

Proti žalobě o zaplacení nedoplatku kupní ceny 14.000 Kč za prodaného koně, vznesené na sborový soud, namítl žalovaný, že kůň trpí podstatnými vadami a že jest žalobce z těchto vad práv (§ 923 obč. zák.). Procesní soud první stolice žalobě vyhověl, odvolací soud zrušil rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a žalobu odmítl. Důvody: Jde tu vlastně o rozepři pro vadu dobytka, pro kterou podle § 49 čís. 8 j. n. jest výhradně příslušným okresní soud. Podle § 104 j. n. záležitosti, které náležejí před okresní soud, nemohou býti vzneseny na soud sborový první stolice. Rozsudek a řízení trpí proto zmatečností § 477 čís. 3 c. ř. s. a bylo je proto podle § 471 čís. 7, 473 c. ř. s. jako zmatečně zrušiti a podle §§ 43, 240 c. ř. s. žalobu odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a přikázal odvolacímu soudu, by, nehledě k domnělé nepříslušnosti soudu, znovu rozhodl ve věci samé.